

Petru COVACI

BANCHETUL IMAGINAR

Petru Covaci

BANCHETUL IMAGINAR

BIBLIOTECA REVISTEI
FAMILIA
2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COVACI, PETRU

Banchetul imaginar / Petru Covaci. - Oradea :
Biblioteca Revistei Familia, 2015
ISBN 978-973-1946-10-8
821.135.1-1

Drepturile asupra prezentei ediții aparțin în exclusivitate autorului.

Mulțumiri sponsorilor:

Gavril ILE,

administrator la „BETON CONSTRUCT SRL” – Aleșd, (1000 lei);

Teodor NEGREAN,

administrator la SC. COMAGRO IMPEX SRL, (200 lei);

Zeno ȚIPTER,

*primar al orașului Aleșd, (400 lei), căruia i se cuvin mulțumiri speciale
pentru strădania de a-i aduna „la un loc” pe cei aici menționați.*

„SE APRINDE FĂCLIA UNUI TAINIC OLYMP”

În numărul din noiembrie, 2011 al revistei *Caietele Oradiei*, încheiam cronică la cartea de poezie „*Roua clipei nimănui*”, a bihoreanului Petru Covaci, ca fiind cea a unui „*poet talentat, a cărui evoluție merită atenția noastră*”. În anul de grație 2016, Petru Covaci recidivează, și bine face (căci „*e ceasul de rodire pură*”, cum mărturisește undeva), cu un nou volum de versuri în care universul său liric se menține la aceleași altitudini spirituale și plenitudini existențiale, la interferența eticului cu esteticul, în care aliajul fin dintre luciditate și obsesie, dintre fantasmagorie și real individualizează un poet iscoditor, ce pare mai puțin dispus a răspunde întrebărilor/dilemelor pe care și le pune, cât mai mult expus interogațiilor pe care ar putea să le pună (predictibile până la un punct!) unei mundanități reziduale, macerată de impostură, mediocritate și mercantilism.

Pentru autor poezia este acea stare inefabilă, uneori palpabilă, care trebuie pândită, provocată, reflectată, și mai apoi consemnată cu acribie de scrib (post)modern, într-o caligrafie a cuvântului *colorat de emoțiile persoanei și hașurat de cele metafizice* („*și curge-n noi Cuvântul ca-n ziua cea dintâi*”), adică tocmai de acele trăiri onirice ori mirări specifice, metamorfozate în vers.

Cântecele poetului, în special masivele „*Cântec de harfă*” și „*Cântec de toamnă*”, sunt veritabile elegii ale unei existențe tumultuoase, un melanj policrom al prezentului și trecutului, al vieții și al morții, al naturii și al iubirii, al zborului și al târârii, al liniștii și al ecoului, al revoltei și al disperării, al materiei și al elementelor primordiale, adevărate paradigme ale poeziei lui Petru Covaci. Ele, în loc să lumineze, să dea consistență și sens unei lumi amorfe aflate în pragul unei geneze forțate, sporesc *a lumii taină*, exhibate și revelate în *neînțelesuri și mai mari*: „*ziua sfârșește în brațele noastre/ curgeri atinse de zborul incert/ prin râul întors ca un șarpe în sânge/ picură soarele-n păcură fierț*”, sau „*nu-i încă ora răstignită-n fântâna/ privirilor noastre ferite de goll/ noaptea încă nu-i plină de farmec/ să putem reîncepe fericiri de nămol*”.

Anamnezele sunt abrupte și instantanee („*am impresia că recitesc poemele pe care le-ai mai scris cândva*”), patetice în emoție și confesive în viziune, comprehensive cât trebuie și aprehensive cât să țină captiv cititorul în acel topos matricial dorit de autor, în care rătăcirea, sau mai degrabă *peregrinarea* (da, poetul este un asiduu peregrin prin uitate transcendențe antice („*antichitatea e tot mai aproape*”, spune undeva), în dialoguri imagine sau imparate cu Socrate, Aristotel, Arhimede, Pericle, Ovidiu, tipologii umane paradigmaticale ale spiritualității universale) este una dătătoare de obsesii și vise, memorări și meditații, îndemnuri hortative și melancolii selective, aureolate de acea maieutică stimulatorie, ordonată cu metodă pentru a putea fi prientată spre sufletul și inima cititorului.

Palierile lirice sunt diverse dar, adesea fractalice, pentru a pierde din discursivitate dar a câștiga în expresivitate, agresările cotidiene incitând poetul să dea sens și spațiu alterității existențiale, devoalând o conștiință agitată, aproape nihilistă, expusă vulnerabilității clipei și perisabilității istoriei sub care

viețuiește, simulând abil stări de grație aparente, recurente, într-o societate a tranziției ancilare, *scanată* în formulări lirice ironice, nu de puține ori caustice („*domnilor, s-a înserat și se face răcoare/ printre/ consilierii locali/ obișnuiți să tragă...vânturi comunitare*”), pe un fundal anost, lipsit de grandilocvență dar atent scos în evidență în sonuri dulci-amare, la confluența luminii cu umbra, a binelui cu maleficul, a fericirii cu tristețea, a clipei cu eternitatea.

Erosul este pe cât de debordant pe atât de petulant, lava erotică răcită cu încetinitorul și încălzită precipitat la flacăra persuasivă a bucuriilor mărunte dar și a senzațiilor și a iubirii, expandată generos peste un suflet (hiper)sensibil, gata în orice clipă a sesiza, asemenea unui seismograf performant, fiorul, suspinul, amăgirea, adică acel tumult hedonic ce dă consistență clipei: „*iubita mea învie ca o durere arsă/ cenușă din lumina cu aripa întoarsă/ (îi mulțumesc durerii pentru un zâmbet stins/ și zac ca o statuie, cu trupul alb și nins)*”.

Arareori, poetul se joacă cu poezia de-a poezia, aflat într-o ebuliție ludică suverană și stare aulică diafană, voit abstras din anosta realitate, glisând între griul eterat al contingenței și amăgirea disipată a imanenței, al cărui background pare a fi deviza camusiană *nu mai vreau să fiu conștient, vreau să fiu fericit!*: „*în blocul R, la scara A/ a locuit tristețea mea/ păianjenii-și făceau de cap/ dintr-un dulap în alt dulap/ și mucegaiuri de alcool/ împodobeau antreul gol*”.

Se remarcă o serie de imagini poetice apoftegmatice prin profunzimea și plasticitatea lor, care scot în evidență talentul și originalitatea unui poet puțin vizibil în agitatul peisaj literar, dar cu o identitate tot mai conturată. Iată câteva: „*spiritul meu caută reîncarnări pentru buzele tale*”, „*insomniile înlănțuie trupul luminii*”, „*pentru a câta oară să te întreb despre vinovățiile râului*”, „*trec iar prin noi, haotic, ploi pline de morminte*”, „*zările par o*

revoltă de îngeri”, „rodul e-n noi, ascuns, ca splendoarea”, „fulgerul peste nisipul îndoliat” etc.

Cu acest nou volum de versuri, Petru Covaci ilustrează/demonstrează faptul că merită nu numai atenția noastră, dar mai ales interesul nostru.

LUCIAN SCURTU

PORTRETE
ȘI NĂUCIRI

Povestea mărului roșu

dintr-un film alb-negru și mut, într-o apoteotică veselie (tardivă)

pe un pat de spital (unde urmează să se trateze
poruncile, înzecindu-se

sub coaja subțire-a copacului) (pe care s-au scrijelit inimioarele
străpunse de
răzvrătita săgeată)

aici, poate, voi reveni

și iată, mă simt fericit!
(bravo! vei putea să trăiești! – strigă din cerul ei Pasărea!

pregătește izvoarele! (din care cei însetați vor sorbi)

pe o monedă veche scrie cifre arabe
și MULTE cifre romane, până se vor isprăvi cifrele
(sunt doar bucăți de moloz) (rupte din zidul căzut pe banca din
afara orașului)

în spatele tufei, în plină câmpie, la poalele dealului
încheagă universul biciuit de sunetul clopotului (care-a vestit,
peste maluri și case

vecernia)

*

apropiată este și iarna, timpul pare căzut de pe o altă planetă
oamenii se isprăvesc printre ruinele abandonate
(singuri și triști) (de parcă ar fi extraterestrești)

vino, îmi vine să zic, treci prin lumea vrăjită, pregătește-te pentru
asediul ce va urma

și

promite-mi că nu vei trăda

strada plină de oameni

„o, temporal” –

gemenii călătorului, caldarâmul pare-nghețat

sunt oare magul? „O!”, o ce?

(fragmentul acesta lipsește, însumi sunt pregătit să lipsesc)

*

abandonat pare și mărul rotund, de un roșu aprins, poleit cu
rubine

Aruncă

cafeneaua pare închisă, praful s-a înțepenit pe mesele
la care discutam, cândva, despre

măreția și decăderea imperiilor

„aruncă la coș cele mai frumoase poezii
îndrăgostindu-te de muzele născute în patrie” – scrie

pe o pancartă veche, ciuruită de întrebări

„mulțumește ploilor care n-au încetat să viseze”

ploile curg de jos în sus (stropind tălpile Domnului)

bătrâna ispită trece printre soldați

(„ridică paharul imaginar, închină un imn de slavă cocoșilor”)

energii pozitive desființează colecția de arme
eliberând clipele (printre locuitorii pașnici ai aceleiași iluzii)

vizitează cuștile în care pisicile abandonate
au suferit de anxietate, pe foile albe înșiră cuvintele
unei cronici uitate

transcrie textul

de pe coaja subțire-a copacilor

știi, e atât de puțin

(de parcă ar fi ... prima scrisoare de dragoste)

... aruncă apoi la coș poemul de după poem

însuflețind textul ... răzvrătit și boem

Holograme de aer

(istoria din flori se așează pe băncuța din fața casei de la țară)

(dacă ai întreba-o ... cât mai e și încotro va ajunge
ți-ar arăta nisipul pașilor (prin râul ce trece peste inima mea

o importantă ceremonie se desfășoară, mașinile împodobite cu
panglici
de-un roz-bombon autentic

vor să compună ... calvarul negru-al șoselei)

(crapă pământul sub picioarele noastre, se lărgește un pic
crăpătura)
(zeii vor să ne arate ce ne așteaptă) (refuzăm să vedem!)

tu, ca dintr-o altă alcătuire, vii!

împodobită cu sfioșenii însoțești portretul imaginii
(de parcă ai aștepta Învierea)

... holograme de aer cad peste

îngerii năucirilor

Frânturi

chiar dacă zâmbetul se resemnează
scândura crăpată-a coșciugului nu protestează

(ce-ai vrea să facă în pâcla lăptoasă, tulbure, prin care înoată aripa
fragilă?)

ho-ho-ho, râde moșneagul angajat să fie moșneag, cheltuindu-și
puținii săi bani pe

lucrurile

deja expirate

*

(sentimentul fertil, al bucuriei
naște puii sofisticați, ai risipei

închegând universul biciuit de repetarea ideilor)

*

pătată cu saliva disperării

pânza de catifea (roșie) acoperă

masa la care au benchetuit

soldăței de plumb

(o stea pe care activistu-o purta
chiar lângă inima sa
îmbătrânită și fără suflare

se decolorează la soare)

*

pânza de catifea îmbrățișează o molie (închinată partidului)

*

ca dintr-o altă alcătuire coboară

turme de oi și de capre
turme de galbeni păstori
ademenind

o galbenă turmă de oameni

*

doctorița face dragoste cu propriul ei pacient, și ce dacă și ce dacă

motoarele au răcit, florile s-au născut ofilite

(vom pași prin lumile lipsite de eroism) (s-o sfârșim și noi, fericiți)

frazele, speriate, experimentează tratamentele cu țânțari

cuptoarele duduie în aerul toropit de căldură

*

mă războiesc de fapt cu faunii întârziați

(deschid ochii în poarta ospiciului:
nebunia nu este decât apropierea de adevăr)

(o cădere în gol pe scara ideilor)

*

generalii răgușesc rostind ordine obosite
călcând peste
cei ce poartă în gloanțe duioase scrisori

roata se învâрте în aerul încercuit
cum se învâرت numerele la jocul norocului

(ne prindem în această ambuscadă

ca într-o horă)

*

mi-a lipsit elevația ori
cartilajul de suflet, al vorbelor – răspunde celălalt eu

(și nimeni nu protestează, nimeni nu protestează)

soldatul se prăbușește în brațele Celui Necunoscut

*

consensul pe care-l aflăm în tainițe și în muguri
mă fac să uit blasfemia (aproape liturgică)

(ceremonia începe să crească ca un absces
în pietrele muntelui)

*

un fel de măracine este și drumul
(și călătorul nătâng)

zdrențe de suflet ating inspirația nopții

(fericirea rămâne ipotetica farsă
pe care ne-o facem unul altuia)

*

umbra îmbrățișează umbra
(ca să formeze Întregul

și să rămână UNUL)

dacă se poate ... doar UNUL

(unul împotriva altuia
unii împotriva altora

într-o cădere continuă)

*

noutatea este jocul de societate
sub faldurile căruia, îngândurați, greierii țiță de fericire

(bunicii își scot la iveală lacrimile)

(timpul redevine provizoriu și prețios)

(după ce toate se isprăvesc rămâne doar

... IMENSA iluzie)

... îmi beau otravă îngălbenită
seara, înainte de buletinul de știri
pe care îl comentează îngerii

dezbrăcându-se

*

funinginea o așez la capătul celei mai vechi amintiri

(din care pornesc brațele lungi și uscate ale unui biet copac
imaginar)

(prin oraș defilează viitoarea legiune de umbre)

(sufletul se umflă de gol
și hăul se întinde
ca un oropsit bătut cu frânghii umede)

*

irepetabile treceri macină trupul
umbre de pasăre plutesc
un pârlăuș însetat de marele fluviu se uscă

imnică, rostirea cugetă
(cu vegetale fântâni)

năvalnic e rugul, lepădat de tristețe
străin și de lacrimi (rug aspru de rug) –

cerc straniu de cântec pe ambele fețe
(clipele-n clipă ne fug)

*

(... poate de aici începe poezia
când vrei să spui și nu găsești cuvinte potrivite
ori poate de aici începe poezia
când trebuie să spui și nu poți înșira cuvintele
fără un ritm anume plăsmuit, fără o putere anume născută)

lumile se destramă cu simetrii de romanță

(cerul, sortit pentru înscăunarea surâsului
cântec de harfă va fi
și voi veni leagăn să-ți fac din dorurile mele
stoluri de aripi să-ți fac din aceste tristeți)

muzica unui posibil sărut îngenunchează-n priviri

(și umple ziua cu vise)

(ca

răsturnarea întregului zbor

în ceara depărtărilor)

Portretul cu libelule

bătrâna pes marcret mă îmbrățișează entuziasmată

(eu îi recit poeziile învățate la grădiniță)

(poate ar vrea să asculte, de sub iarba uscată, nebuniile vântului

ce mi-au cuprins inima)

*

praful (căzut de pe umeri) acoperă

portretul cu libelule

*

mă apropiu să văd dacă pot să citesc

obsesiva scrisoare

pe care o primesc, uneori (de pe o altă planetă)

*

Și iată, am șaizeci și cincii! bucuriile bat din palme

(ridic paharul imaginar și-l sparg de gândul imaginar)

*

mă întorc să văd dacă port pe umeri aripa

(de la cine oare? și de ce mă doare?)

Serenada

profesorul tânjește

(mângâie capetele înfierbântate ale învățăceilor)

(ei au venit să-l onoreze cu o serenadă)

(apoi se revoltă

bulucindu-se în pustia ce cade de la balcon)

*

poate-au obosit și mercenarii să tot moară în mlaștina propriilor frici

*

cântecul, legat cu firul de iarbă, scoate sunetul fericit
refuzând lișități efemere

(nu mai rămân decât aceste mici vanități)

*

îmi fac cruce cu ambele mâini, crucea cu mâna dreaptă o așez
peste crucea făcută cu mâna stângă (sau invers?)

oricum

moartea adună în coșciugele sale
textele scrise cu creionul de platină

*

profesorul scoate sabia de cenușă
(lovește pomul ce crește în inima sa)

(sub coaja subțire a zvâcnit ... nisipul de gâze)

Banchetul imaginar

doamna profesoară spală scările blocului

(este o tipă harnică și nu se ferește de banul în plus)

dimineața, de la balcon, ascultă trilurile păsării

ce îi înmoaie inima

ar vrea să devină dama de pică

doarme pe băncile din afara orașului

și-a vopsit păru-n șuvițe, mătură și spală de zor
scările (pe unde coboară toți, absolut toți)

*

la masa scundă-a tăcerii bucata de pâine pregătește
banchetul imaginar

Vânturi comunitare

o ruină de vis pare cercul deschis
ca un fel de vecie (lăcrimând la beție)

(într-un sat oarecare consilierii votau ... chestiuni similare)

numeroși și ciudați, bombardăți de idei
(lângă clasică sticlă cu bere
băută
după
mitica porție de mititei) –

asa erau ... veselii lei-paralei

domnilor, s-a înserat și se face răcoare
printre
consilierii locali

obișnuiți să tragă ... vânturi comunitare

Cercul

alcătuim noi rugăciuni într-un proiect de totală smerenie

„fără aripi n-am sens” – strigă pasărea
ascuțindu-și ghearele de reptilă

„vezi, ca într-un fel de război, clipa nu mai are tandrețe ori milă”

(pasărea din floarea albă mușca, cu o poftă nebună mesteca o
petală

libertatea înaltului doar țărână era)

*

râul își varsă apele pângărite de trecere
peste
tăblița de lut (pe care se înșiruie vechile armonii)

(poate așa au voit în vechime ode să scrie
vechii poeți anonimi)

sentimentele lor încă mai stăruie (ca o vară de rând prin
îngălbenitele ierburi)

văzduhuri de argint s-au coclit, zborul cocorilor a fericit balerina
pe scena ei schiopătând

undeva, aproape de capătul lumii

„dulce s-a făcut și tristețea (ca un pom desfrunzit)” – strigă (în
cerul ei) Pasărea

În lumina ei aurie

luntrașul clipelor tandre

zace

în barca răsturnată pe fundul apei

unde sfârșesc bucuriile și nebuniile

nepângărind icoanele vechi

confuz și distant ... pășesc prin fața oglinzilor

eu sunt! – strig uneori

(balele neputinței curg peste bărbia osoasă)

păsările vin să-mi ciugulească din carne

(și au cântat cocoșii și iarăși m-am lepădat)

... în lumina ei aurie

clipa caută prospețimi de vecie

Cântecul pentru a doua zi

înainte de a clădi Noul Templu îmi cufund palmele
în razele soarelui

ascult cu tristețe melodia pe care o cântă

cămila

pregătită să sufere

(... vreau să mă împac cu toate plutoanele de execuție
ce-asistă neputincioase la nemurire)

emoționat, ating tigaia încinsă

(sparg ouăle timpului) (pentru omleta de adevăr)

(spațiul gândirii, gol și nevrotic
acoperă un pic și lecturile
comentate pe un ton mai puțin academic)

și tot așa, adun monezile împrăștiate pe jos
cumpăr var și nisip și ciment, plătesc mâna ieftină de lucru

în fața altarului neterminat înalț rugăciuni

(obligat să rescriu ... fragmentele alese din cartea nebunilor)

râzând cu gura până la urechi, înghiontindu-se ca școlarii anarhici
mulțimile se îngheșuie

ho, că nu dau turcii! – zic, de parcă aș fi negustorul de vechituri

(cade și ploaia anemică a primelor lacrimi)

*

umbrele cerbilor prin ierbi ponosite lucesc
la aceiași distanță de substanța mea brumărie

frunze de cer cad peste umbra de aer

(în corturi vor crește pânze mari, de păianjen)

„aceasta îmi e prevestirea” – insistă, cu simplitate, îngerul

*

rimele lovesc aerul (semințele clipei pot încolți)
din lumea lor tandră păunii speranței gustă
lacrima așezată pe fundul paharelor (unde s-au adunat năucirile)

*

abia s-au liniștit ploile că

m-au trezit îndoielile

corabia prin orașul plin de roze trecea

o, zei ! – aş fi vrut poate să zic

pământul abandonat în braţele tale se bucura
(celulele sale jubilau fericite)

(pentru a câta oară să te întreb despre vinovăţiile râului?)

*

ca o grădină în care fac tumbe amoraşii recuperaţi
de pe icoanele întâmplării

sufletul se risipea dimineaţa

păsări descarnate cuibăreau în nisipul îndoliat

(soldatul însă trăia în patul său, în casa sa, în patria lui)

(războaiele nu se terminaseră
la fel cum nu se termină nostalgia, angoasa
ori nebunia)

(însumi sunt soldatul etern
îndrăgostiţi de graţioasa lily marlene)

*

... trec uneori prin pădure
şi
ca în fiecare pădure, lipsită de civilitate e iarba

cu toate că pădurea e de argint

steagurile destinate eșecului flutură între mine și tine

soarele se-mperechează cu arșița destrămării

umbra peștelui atinge piatra de râu (ce înflorește ca un copac al
apei

peste care-au plutit, debusolate, primele lebede moarte)

*

biserici ciudate sunt fructele

(rugăciunile ar putea înmulți

frescul și nefirescul de zi cu zi)

*

punctul din punct s-a desprins să cuprindă cuprinsul din
necuprins

(ca drumul zilei spre noapte)

(drumul nopții spre zi revarsă o lumină ciudată)

Smerenie

(o maimuță uscată

își pregătea săritura

peste

copacul imaginar)

cu pruncul în brațe, femeia se ferește
de întrebărea și ... ca o dulce verbină

respira-n Lumina Divină

*

rostim (cu voce tare) din cele sfinte și nu răgușim

ne facem datoria dând sfaturi plăcute enoriașilor

uite, îmi vine să zic, dacă te rogi frumos

ori dacă te vei căi

Domnul te va ocroti (și îți va da ... Sfânta Împărtășanie)

(poeților le plac, îndeosebi

psalmii și jocul, nemilos

de-a iertarea)

*

o roată cât roata istoriei se tot învârte

(poporul pașnic se masturbează)

(scărpinându-se)

Casa

sufletul îl donez primei case de amanet

(fericirea unsuroasă a conștiinței curate să-l însoțească, etern

spre

Imensa Prăpastie)

tu însă poți să te-appropii de inima mea

o să-ți ascult nisipul în care oul de șarpe s-a răsfățat

vom reuși să drumețim, împreună

printre

dealurile și coclaurile viselor prăfuite ?

recuperate, sufletele le vom putea dăinui

aceleiași case de amanet

Orașul cu porumbei

robustele bănci din parcul post-modernist
au putrezit
pe aleile din cortegiul orașului

cad ploi de lumină

peste zări, peste mări

Dumnezeu însă nu s-a decis
nici pentru ziua de azi, nici pentru ziua de ieri

(copiii s-au îmbolnăvit de propria copilărie)

(nebunia începe să doară)

sub fărâșul furtunii, amfora cu pereții de lut nu mai vrea să
păstreze

umezeala fântânii
(ceru-a deschis ... drumurile noastre bizare)

sfinxii candori au aprins rituri vechi, de cântare

reptilele de timp s-au trezit că respiră
pe o rază sfâșiată din soare

(mor anotimpurile și e vremea să pleci)

să-ți urmezi veșniciile pe celeste poteci!)

timpu-a clacat, poate-ar vrea să ne doară
(ca sămânța-ncolțind sub o piatră de moară)

... printre frunzele veacului cuibăresc și foșnesc
porumbeii orașului

În fața oglinzilor

nou-născuții se înșiră pe un site al memoriei (ca într-un fel de album)

pozele, îngălbenite, preamăresc duiosia

iată-mă! – îngână soldatul

compunându-și o nouă identitate (din sămânța simplificată, a îndoielii)

nașterea pe o sârmă subțire revine

îmbrăcată într-un vechi costum popular

pe umeri poartă un fel de ... coasă mesianică

*

în fața oglinzilor viața se dichisește

zeițele bolborosesc vechi tănuiri

poftiți în magazinul meu! – stăruie negustorul

setul de întrebări nu costă nimic

(inspirația rămâne **doar** o teribilă dogmă)

Moaşa cu buze subţiri

moaşa cu buze subţiri

trudeşte să mă desfacă din braţele mamei

(fluturi de gheaţă plutesc de jur-împrejur)

*

... lumile căutate nu pier (ele doar trec prin carnea Cuvântului)

(se întorc apoi într-un leagăn ciudat

de unde începe, deodată, să ningă)

Cântec de nimfă

despovărată de întrebări, florăreasa vinde

lumina căzută-n dizgrație

(raza de soare o dovedea)

cohorte de zeițe trecute resuscitau
imaginea sofisticată-a declinului

pregătindu-se să bea din vinul bolborosind enigmatic

să facă un chef de pomină!

și obosite, cu brațele îngreunate de răcoarea ce ar urma
s-alcătuiască academice simplități (pentru bunătatea Lui Dumnezeu)

o, câte frumuseți s-au zidit! – ar fi bine să zic
cât încă s-ar putea zice
(cât încă s-ar mai putea gândi și vorbi)

zvastici cenușii vor cuibări în pământul nebun, al risipei
(unde cu siguranță vor
înnopta)

angoasa și frica vor spulbera cetățile pieței de flori

o nimfă ciudată-și va tăinui devenirea, petrecând până în zori

Poate

fântâna cu sfioşenii ne-a apropiat pe unul de celălalt

mută de atâta uimire

coborâse un zeu să ne dea însuşi de ştire
că suntem făcuţi din aluatul dospind

şi te-am luat de mână, şi-ai început aprig să plângi

alergai printre stele pe cărarea ciudată

era în luna iunie, timpul părea crud şi necopt

fântâna murmura sfioşenii

poemul părea să fie o simplă scânteie
(pregătită să sufere)

curgea râul cel mare în marea cea mare
din focul cel mare

şi se făcuse frig (ca într-un fel de cuvânt
inima bătea speriată)

poate în adâncul sufletului
tresărea copila (din ea însăşi plecată)

numărându-şi cărările (spre obştescul olymp)

cu pietricelele albe, rotunjite de timp

De pe-un colț de cuvânt

îndrăgostit de pădurea de piatră
lângă harpa ce scotea sunete noduroase, de piatră

mă pregăteam să devin sosia mea
și
răscolit de iarba brumată
ca un proaspăt amant al ideilor, întrebam:

ce cauți aici, muritorule?

nimic, mai nimic, mă risipesc doar să-mi isprăvesc
cuvintele măcinate de îndoială

*

“noapte de vis” – vor gândurile iarăși să cânte

(cerul se luminează la sărbătoarea pieririi)

a mai pierit un an! – țipă artificiile
de parcă
ca dintr-un joben ... ipotetice roiuri de fluturi
sunt
fragmentele noastre de adevăr

(curg lacrimi de fericire) (chiar dacă e frig)

– știi, am impresia că recitesc poemele pe care le-ai mai scris cândva
poate atunci când eram visătoare ce dăruia câte un strop de nebunie

celui toropit de tristețe

flașneta scârțâie un vals vechi și bizar

(de pe-un colț de cuvânt să reîncep, dintr-o dată
să cânt)

Proces-verbal

au expirat bucuriile toamnei

(păsările vor să se joace de-a zborul)

(în aceeași celulă

pe care am ocupat-o din naștere

râdem de parcă

un fahir important ne-ar dezvălui cum

viața s-a transformat într-o superbă ceremonie

mirifice stări prin câmpul de roze să treacă)

(bucuriile însă nu au pierit, au scăpat doar cu bine

dintr-un banal accident de metaforă)

de aceea ... închei acest proces-verbal și îl semnez

îl rup și iar îl închei și iar îl semnez

clipa înspre care am pornit se desparte de mine, mă oprește și
curge

mărul din care a mușcat inocența se rostogolește în poala ta

suntem primii nebuni! – spui

baluri de cristal inundă străzile oraşului
până la fabricile în care clasa muncitoare face cercetări stiinţifice

(ne vom recupera, oare, toţi anii pierduţi?)

... închei acest proces-verbal şi îl semnez
îl rup şi iar îl închei şi iar îl semnez

Grădina edenului

ajuns (ca un râu) la țărmul târziu
sub tâmpla veciei ornicul viu

aduce cântări, repetări și uitări

(un sihastru al nostalgiei e călătorul
pornit dintr-o țară a disperării către patria sa)

(poate, încoronat ca un rege, psalmul credinței îl însoțea)

n-a mai rămas decât imnul
pe care îl cântă fluturii amărâți ai declinului
și o povară de lacrimi

a mai rămas

șerpilor dansează în raiul din brațele unei prostituate de lux

ave ție, debusolată făclie! – spun

arde o lumânare de gânduri în biserica ce trece pe drum

(fructul de soare al mărului

a putrezit în grădina edenului?)

ca un sihastru al nostalgiei

călătorul

dă foc poeziei

Poemul de dragoste

dimineața îmbătrânește, abia își târăște pașii pe drumul pavat cu
diamante

(spune că o dor oasele și precis o să plouă)

a mai rămas să îi descopăr substanța inițială
(ieri, pe vremea aceasta eram vesel și trudeam în lanul rotund)

cu gândurile încurcate va trebui să mă adun de pe drumuri

antichitatea este tot mai aproape, viitorul este tot mai aproape,
însumi sunt
tot mai aproape

îmi dau târcoale jivine neîmpăcate, balele lor acoperă iarba

păsările lovesc aerul (fruntea-i despovărată de griji)

(esențialul se pierde în repetarea propoziției simple)

și mă trezesc dimineața (în dimineața fecundă) bându-mi cafeaua
cu gust de cenușă

(alese dintr-o recentă promoție zeițele se topesc

în poeme de dragoste)

Ploaia de aur

laudă fructului cu gust de ambrozii!

(insomniile înlănțuie trupul luminii)

(printre vechi jurăminte, grea și fierbinte, o ploaie de aur cade

peste

un cimitir de cuvinte)

Cântec popular

banii îi pun în palma murdară a primului cerșetor: da, aceasta este cea mai fericită bancă! (voi avea ce mânca și ce bea pe lumea cealaltă!)

carul veciei trece pe sub vechii castani
ca o locomotivă prin gări dezafectate

că dacă dai ție îți dai

că

se vor bate și cele câteva cuie

cu un înalt simț de răspundere se vor strânge șuruburile

întunericul să se poată urni, întunericul să ne poată uni

(țipătul
lovește suprafața ciudată-a pământului)

*

de-atâta strămoșenie m-am strămoșit, recunoaște îngerul

apoi
din traista ciobanului sunt scoase merinde pentru
rasa neștiută de câini (scroafele nefătate adoră puii de jder nenăscuți)

*

bună este vraja izvorului
bună este nana saveta (când își prezintă, din nou, nuditățile)

spre rai se îndreaptă fructele sale
(saveta vrea să compună tristeți și pentru lumea cealaltă)

ozn-urile scurtcircuitează drumul de la un nume la altul

*

tranșea rupe ordinul venit prea târziu
și
precum frunza ruginind arămiu
adun pietre pentru zidul cetății albastre

o, de-aș putea, de-aș avea ...

(indiferent de câtă uitare există rămân precum cel care mușcă din măr)

(învingătorul și învinsul au decis să-și dărâme

statuia ridicată din lașități și din gloanțe)

*

strigoii se plimbă nestingheriți

*

urmează să cânte o nouă cadână (îngrijorător de comună)

albele-i pagini compun noua carte (cu însemne deșarte)

visul iubirii se păstrează-n privire – ca un vechi labirint

printre scheletele golite de timp

colcăie cuvintele în gura boțită, se face frig de lumină cernită

cerul se umple cu o mare de ploi, fulgere sacre izvorăsc lângă noi

aura lor, ca o flacără albă, respiră-a tristețe

... cum visau morții-n iarbă

*

fragmentul de timp nu se compară cu fragmentul de suflet

iarba plină de zbârcituri (pe coasta de deal)

strălucește voioasă în lumina pașnică a dimineții

poate ar trebui să nu uităm florile, albinele și polenul uscat

poate ar trebui să nu renunțăm

am putea întreba (cu inima cât un purice)

cine i-a pus morții o lumânare la căpătâi?

„hai viața mea, trezește-te!” – poate-aș striga (carul veciei să se poată urni)

(să fim noi înșine, totuși, ar trebui)

*

răspunsurile cad, eroii se plimbă nestingheriți, pe străzile acoperite cu flori

se aud

muzici și țipete

Revolta de catifea

viori răsunau, activiștii turbau
(borna istoriei trebuia văruiată)

rătăcirile roșii trâmbițate cu sânge
preamăreau frumuseți chinuite de frică

(ca un vechi bumerang, impersonal și absent
biciul istoriei devenise ... potent?)

*

(luna ar fi trebuit să devină covrig
noaptea ar fi trebuit să devină o fiară)

ecoul mărunț al poemului însă ... s-a așezat pe cerul gurii

(există hyade și vise în cheltuirea de clipe?)

(cel mai bun lucru este
să fii un tip așezat, să asculți prostiile altora
și ...

să stai cuminte la coadă?)

*

între două găleți de pustie arunc paharul golit

asist la dispariția mea fără nici o emoție

(de obicei
ascult evanghelia celui ce iartă, a celui ce încă
ridică paharul
asistând la propria-i moarte

încă mahmur)

*

fantome din ospiciul muzelor decăzute
sunt
îngerii roșii ai hemoglobinei
când
pe aceleași întortocheate culoare

spiritul meu caută reîncarnări pentru buzele tale

Fumul cădelniței

din ceruri coboară mirificul cer
(ca într-o metaforă promisă

aceluiași trist adevăr)

(textul, săpat în piatra funerară-a poemului
pare născut din scrumul simțirii)
(cândva

pe strada ta mică și-ngustă

te mângâiam, visător, pe sub fustă)

*

... și, chiar dacă nimic nu se întâmplă

se vor desface cărările, păsările vor risipi ciripitul adormitor

(să fie bine pe lumea aceasta, nesigură)

bună dimineața! – va zâmbi, în sfârșit, îngerul

Pe dealul nu prea înalt

iubesc (cu venerație) căările

cu un fel de tragică venerație îmi caut
umbra, aruncată la picioarele vârstelor

în pielea uscată (roasă de timp și mâncată de molii) a unui biet
animal sacrificat

scrisori nonconformiste vorbesc despre Ființa misterioasă
(sălășuind în marele zid)
(ca într-un templu)

(almea cuvintelor vrea să compună
drumul destinat călătorelor umbre)

(adunată între coperte cartea cuprinde tablouri pictate cu ghiara
de struț
lângă vioara cu sunete putrede)

cu această ocazie o să îmi vând identitatea

*

proștii apar ca buruienile în grădina de zarzavat

la început ... nu sunt chiar atât de periculoși

colți de cuțit are umbra (pregătită să muște)

*

marile case produc vestimentații bogate
(dacă ai suma întreagă de bani ... alegerea nu se mai poticnește)

împodobită cu sfioșenii cobori de pe umerii mei
(să-ți prezinți nuditățile)

*

veacurile produc valuri de umbră

cretinii doar se îmbată, spune nebunaticul dan (apoi își
împodobește căciula cu
penibila pană de struț)

*

duc stiloul la tâmplă (de parcă aş vrea să mă joc de-a
ruleta rusească) un joc plin de strigături

se strigă ca la ușa cortului

pe un tăpșan verde mă prind în vârtejul voios
(pionierii unui dans legendar vor să dea lecții începătorului)

o nouă formație se pregătește să debuteze
(orchestra este gata să tragă câteva rafale)

*

pe dealul NU PREA ÎNALT, lângă copacul uscat, sub cerul
timorat de conjuncția viilor cu strugurii încă necopți, ai ispitei

între picioarele tale zvelte și pline de nerv

ploaie plină de semne (ca frigul și oboseala, ca recolta de ceață, ca
sentimentul că iarăși am fost selectați) (să ne descurcăm cum
putem printre

alcătuitorii Coloniei de Struți)

inerte rămân buzele (sub moleșeala păgână)

somnul naște monștri mici și zglobii

soarele-i hotărât să ne mângâie (sub norii de plumb

de pe o altă planetă) cu judecăți nedeslușite

ca un copil

(pe caietul cu pătrățele

de

matematică)

*

la masa cu bunătați ciocnesc paharul cu vin: hai patria mea,
iubește-mă!

paznicii râd: ho-ho! – poetul s-a îmbătat!

atenție! Beția ar putea să devină ... starea normală

*

oamenii inventează tot felul de chestii
(de la ei ni se trag răceala, internetul și creșterea unghiilor)

șovăiala nu este un argument

și-apoi, aproape că nu mă mai enervez.
(sunt oare gâsca care-a voit să salveze ... cetatea și templul?)

Doamne, te rog să mă ierți!

Corabia (pe drumuri de apă) plutește

până la venirea pustiului

Filozoful de Trestie

printre crengile mărului bate un vânt de primăvară
(cele câteva trestii se bucură)

buruienile aceluiasi timp înverzesc

mă apropiu să văd dacă ...

(ca într-un fel

de

joacă

năvălesc ... dansatoare și muzicanți)

desprinsă din aerul încărcat țâșnește ... prima săgeată

un pic clătinându-mă ... mă ridic, îmi revin și

deschid larg ușa grădinii

*

bomba mediatică a căzut din senin, otrava aproapei a
curs peste mine

(ca un voievod doream să cobor din lumea iremediabil
pierdută, să îmi ridic

brațul

în semn de scut și de sabie!)

mă pregăteam (cu siguranță) să venerez

un copac singuratic

*

(căutăm ceea ce niciodată n-o să găsim)

oamenii se tem de visele lor

(risipind, uneori, mici sâmburi de platină)

(după aceeași regulă

rămânem

blocați într-un SINGUR trecut)

*

ne-am așezat în locuințele vechi

pământul (pe care îl venerăm) s-a împodobit cu sate și
orașe

din `nalturi el pare o minge albastră, zeii joacă fotbal cu
mingea albastră, se zguduie cortul când se marchează ...
Unicul Gol

mi-aș dori să am parte (și eu) de un cort mare și alb, să
pășesc prin noroaiele albe (ale păcatelor albe)

să mă albesc

în schimb, Dumnezeu a hotărât să mă doteze cu logică

*

mucegaiul unui timp nenăscut vrea să descopere lumea
(siropoase neînfruntări, construcții bizare) (la poarta
primului cântec) –
călătorie arborigenă (de-a lungul Marelui Fluviu) (pe caRE
plutesc ... corăbiile ce vor să învingă CANICULA)

târându-se (ca șarpele neputinței)

*

câinii latră pe străzile veacului, se plimbă pe aleile
întortocheate, mușcă din lipsa noastră de interes, din
dorința de a fi cuminți și utili

înfruntându-ne, până la ultima sinecură

*

există cuvintele negre, ele împodobesc venirea pustiului
(lâncezesc apoi în praful din care au fost alcătuite)

roiuri de muște se așează pe trupul neostoit
din care strigătul gătit al unui înger vrea să răzbească

(purtăm cu noi cutia neagră pe care doar Dumnezeu o va
deschide
să ne judece zborul și căderile, tristețea și rugăciunile, pofta
de adevăr)

*

rănit de timpul necopt, murmurând pasaje dintr-o carte
neterminată, ca un posibil personaj (dintr-o piesă nescrisă),
cu replici banale (pe un ton auster)

rușinos ca o fată mare, îndrăgostit de inima ta și parșiv,
ascuns, nerecunoscând cât de mult am vrut să trișez, cât de
mult, cât de mult!

îmi dau seama că de fapt ... nu voi începe nimic, nu voi
putea începe nimic

toată începerea s-a terminat!

(pâinea cea de toate zilele ne tocește cuțitul)

*

alegerea personajului trebuie să fie o reușită

(el ar putea să învingă
cu vraful de cărți ... firicelul de praf) (din care răzbate
duhul pădurii)

(eu iarăși TE CRED)

*

colecții particulare se scot la vânzare, bănci anonime plătesc
(întrebarea a devenit inutilă)

calculatoarele caută rețete de fericire, variante de fericire

(atenție: ne prăfuim!)

*

călugărița agonizează lângă sufletul meu, de parcă s-ar fi
spart paharul cu bere
(rotundă fie și apa în care-am intrat!)

mă ridic să pornesc, să gândesc și să umblu, declarându-mă
vindecat
(într-o apoteotică veselie)

*

ca un fel de cuvânt ... Struțul ce traGE vânt după vânt
și nu se mai ghidează după nici o concepție, vrea doar să
devină ...

Filozoful de Trestie

Phoenix

într-o țară îndepărtată, unde nu mai există tinerețe și bătrânețe,
într-o oază de bunătate
(ca pământul mângâiat de susurul viu)

sub acoperișul lunii
în piatra pe care s-au gravat sentimentele

cum, cum, cum

sfântă tinerețe, beată de întuneric, te-ai îndrăgostit de fiicele
iadului?
(unde ți-a fost sărbătoarea de-a riposta?)

inima ca o pleopă se zbate
în puiul de mierlă (flacăra, somn, sihăstrie de gânduri

enigmatice aripi)

(trăirile sunt doar dovada unui zbor rece și trist
între mamă și tată, între apus și răsărit, între curajul de-a
recunoaște și greșeala de a ierta

pe coridorul acesta, îngust, unde abia dacă încap tragediile unei
zile mărunte)

țarcul este deja pregătit, populat cu băncile butucănoase și grele

*

curgă deci vinul peste cenușa rămânerii!

în locul fluturilor, în locul păsării adormite

(conturul pare de nepătruns)

*

aduceți tobe și cobze! muzica ne va întări

Împăratul Iubirii va dăinui (părtaș la ... Măreția Cetății)

șiruri lungi de nebuni își caută, de pe-acum, izbăvirea

(sub o blândă poruncă se vor acoperi toate cărările cu pânze mari,
de păianjen)

(praful veciei va dăinui)

*

... purificat, ca o sferă din care răzbat ecouri de gând

pustnic, precum cel pornit pe drumul damascului, încurajat de
fulgii de nea

(pe cărarea dulce-a păcatului):

iată, aceasta este menirea pe care o port!

(zeii au hotărât să însoțească nuntirea până la izvorul care va
dăinui)

cărările, poate, se vor uni

(ne vor uni)

Aripa lor țâșnește din ... Cenușa Poemului

RASTELUL RIMELOR

Pe umerii cuvintelor de ceară

cum pâlpâie în rugul adormit
o încheștare gata să ne doară
vechi lumânări de cântec se topesc
pe umerii cuvintelor de ceară

și curge în pocalul aurit
vinul curat din toamna luminată
(templele își înfrățesc destinul
cu roua dintre ierburi adunată)

coboară-n harfe lumile de fum
și-i flacăra de sărbătoare plină
(sub o icoană candela respiră
lumina revărsându-se-n lumină)

mai pâlpâie în rugul adormit
o încheștare gata să ne doară
cu lumânări de cântec care ard
pe umerii cuvintelor de ceară

F

ca râul care udă-un bob de grâu
se naște-n mine cântecul târziu

tu lasă-ți dorul să cunoască iară
fărâma dulce-a nopților de vară
când semănam pe ulițele vii
iedera primelor melancolii

și lasă-ți inima din piept să fie
suspînul din bătrâna veșnicie
ori lasă-ți gândul într-un loc pustiu
și mă întrebă dacă a iubi mai știu

trudită când te-ntorci, ca o scânteie
s-aprinzi în mine vraja ta, femeie

Lecturi

drumul, conturat de vechea cerneală
trece ca viața (obosită și goală)

jucându-se, uneori, cu muștrări de conștiință

ca mărunțișul din buzunar este sufletul
(muza îi spală picioarele (tabloul e pașnic, frumos)

dacă am fi mai atenți am vedea cum lumea se întoarce pe dos
(să-i închinăm un gând de recunoștință pentru nepăsarea ei)

jucători de hazard ... perii albi de pe craniu ne-nsoțesc pân' la mal

târâte printr-o apă cu vârtejuri de bal
muzici se chinuie să ne spele urechile de vuiet

(NU, nu este vorba despre o întâmplare precisă)

logica paralizantă, ca un vas de aur sub zgura pedantă, îngână:
pericle, arhimede, fidias, petrarca, moztart, napoleon ...

ne place materia, acțiunea, reclama

spiritul? este nesuferit
(în locul LUI inventăm de milenii zâmbetul:
iată întunericul cel mai ușor de iubit!)

dacă n-ai darul, înăscut, să te cațeri

ești o maimuță pregătită pentru pribegie:
fă-ți dar bagajele și liniștit așteaptă
să vie moartea prieten să-ți fie

vinul și sărutul miros a sânge închegat
(se face trafic cu sufletul lumii)
(de la cine oare am învățat
ce înseamnă puterea minciunii?)

căutați în zadar

logica paralizantă, ca un vas de aur sub zgura pedantă, îngână:
pericle, arhimede, fidias, petrarca, mozart, napoleon ...

Trăiască trecătorii

să ne spălăm și gândul de vechile cuvinte
(prea trec prin noi, haotic, ploi pline de morminte)
(putem din vremea sacră, nescrisă peste vreme
o parte a luminii s-o trecem prin blesteme?)

rememorând iluzii pe sub priviri uimite
să nu-i mai spunem vieții că suntem pe sfârșite
(vom reîncepe dară dureri din aspra lume:
din cobze prăfuite ... uimirea să răsunel!)

rimele urce iarăși pe umeri de statui
și curgă-n noi Cuvântul ca-n ziua cea dintâi
(reflexele albastre să ne sărute zorii
netemători prieteni: trăiască trecătorii!)

Slove de primăvară

Lui Mihai Eminescu

se răstoarnă zărilor, răbufnesc cântările
și se duc umilele, părăsite zilele
florile de gheață cântă (mai nimic nu se întâmplă)

iar lucrează clipele, clipele-vrăjitele
ca albinele de soare în uitări dezmiertătoare

de se strâng uimiri de fată lângă inimă să bată
(cu flori vechi de bucurie pe tăpșanul din vecie)

pe un plai de lume nouă botezat cu stropi de rouă
muze caste bat din gură mirosind a băutură

ora este pregătită la un capăt de ispită

(toate drumurile duc sub bătrânul nostru nuc
cu uliți de glod fierbinte, unde inima nu minte)

doar un înger de privire (rug de galbenă psaltire)
face semne de uimire cu oglinzile din fire
(vrea acum să închin cu paharul meu de vin
ca nebunii să pornim hora-n vechiul țintirim)

că se sting și zărilor, florile și vremile

(și ne cheam' -un dor de lună la tristețea ce ne-adună
sub un cer de ploi și soare, lângă clipa trecătoare

suflete, iubitele, dragule, Poetule ...)

Cu noianul de semne

cu noianul de semne ca prin oul de timp
în uitarea de-o clipă, ca-ntr-un fel de olymp
se adună mirenii ca la ceas de povară
risipiți în fărâma ce ne dăinuie iară

și în crucea de rouă mai aproape de noi
se dezlănțuie clipa repetabilei ploi
ca zidirea ce arde într-un templu pustiu
respirând a credință (ca un arbore viu)

cum se-aprinde făclia și eterna risipă
în poemul rostit pentru galbena clipă
cum se joacă copiii peste valuri de timp
cu văzduhul din cântec izvorând, respirând

cum se bucură zeii unei zile de vară
limpezindu-ne sensul din tăcerea impară
(cu noianul de semne ca prin oul de timp
în uitarea de-o clipă, ca-ntr-un fel de olymp)

Secolul XX

onorabilul veac douăzeci
se trezește buimac în cadavre și cască
salivând cuvintele terne și seci

femei adorate de junii cărunți
se iubesc resemnate pe sub tufele clipei
neștiind că lumina cuibărită pe frunți

supusă-i totalei, celestei poveri ...
(pe umeri de timp nirvana renaște
din mugurii calzi ai viitoarelor flori

tu iar să mă-ntrebi
pe malul acesta ca un trecut:
unde sunt apele, unde sunt rmărilor ce ne-au durut?)

că-n derivă plutim, fără taine și triști
(cineva ne anunță din vreme în vreme:
prin încă o moarte ești silit să exiști!)

desigur, răspundem și trecem prin lume
supușii cuminți ai unor semne pustii
de parcă frânturi de rostire am fi

ridicăm apoi o statuie de ceară –
lumânare de cântec pentru cele ce sunt
și râdem de clipa devenită povară

atingi de fărâma banalei tristeți
aruncăm iar cu pietre-n icoana bolnavă
declarându-ne, iar, îmbătați de juneți

(pașii-mi grăbiți se întorc într-o tindă
să-nțeleagă uimirea cuibărită postum
printre nopțile lungi, spânzurate de grindă)

În blocul R

în blocul R, la scara A
a locuit tristețea mea

paianjenii-și făceau de cap
dintr-un dulap într-alt dulap
și mucegaiuri de alcool
împodobeau antreul gol
să am de toate și mă mir de ce
când prin memorie își face rondul
țânțarul nebuniei de-a iubi

speram că poate se vor limpezi
șperțate drame, răbufniri incest
din apa bulbucată în vârtoare
să nu-mi mai pară că nimicul crește

reașezat pe-un colț de sărăcie
cu aur și cu smirnă și tămâie
voiam să uit râvniri patriarhale
(faguri de vorbă presărau lumină
să înțeleagă timpul eșuat
în cei cu mintea slabă și puțină)

nu mai era nici un mister
că stau închis în blocul R:
aici, ca printr-un vechi consens
pustia-mi era univers

și ocrotit un pic de zeul RA
tristețea mea reîncepea
cum toropit zeul sfârșea
în blocul R, la scara A

Prin zilele

Dorinei

prea plinul trece și rămâne-un drum
o flacăra-n aceeași grea dumbravă
(toamnele se retransformă-n fum
și frunzele pe suflet vor să cadă)

mai ostenite aripi cântă în văzduh
în ape se răsfânge întreg cerul
se-ncarcă aerul cu nerostitul duh

noi trecem însă fără întrebări
mereu străini de propria-mpăcare
rămâne o fântână de tăceri
precum o aripă care-ar fi vrut să zboare

citesc aceleași pagini; în priviri
se-ntoarce zborul ars de nesfârșire

prin zilele pierdute-n lumânări
zvâcnește floarea ca o răstignire

Mai ții minte ?

mai ții minte, mai știi oare
cum era lumina floare
cum se revărsau în zori
grădini pline de ninsori
ori cum ar fi vrut să fie
clipa miez de veșnicie ?

ne dor tinerețile
când se-ntorc tristețile
din înaltul zărilor
la izvorul umbrelor –
templu viu, ca o rodire
sărutată-n trup subțire

mai ții minte ori mai știi
ca-ntr-o joacă de copii
prinsă-n vraja vrăjilor
sub lumina stelelor
aripa din cer venea
spre-a ne binecuvânta

rostuind izvoare pline
din sfințirile divine
aduceai de pe o stea
zâmbetul ce-nmugurea
cum se-nvolbură cocoare:
mai ții minte, mai știi oare ?

Erotism

acolo unde frunze se-ntorc spre-un cer de molii
unde se pierd în fumul cuvintelor magnolii
aprins în ritm de veghe vioara mi se sfarmă
și curge ca o apă din mine-un ciot de armă

olympian se-ndreaptă spre țara nimănui
slăvita oră-a minții (când plâng pe străzi statui)
trezite din ospăț zeițe preacurate
rostesc cuvinte oarbe, c-un răs bolnav în toate

alege înc-o muză, un Dumnezeu mai drept
nepământeana lyra cu ochi de înțelept
(de ce-au intrat în casă amurgul și declinul?
îmi pare că-n tăcere mai clipocește vinul)

ospățul pus pe jar dintr-o pornire fastă
așteaptă în neștire să-nceapă viața noastră
pereții nasc iar harfe, crengi ce se-ntind și goi
în aer stăruie lumina nemăsurată-n noi

putem zâmbi când ceața mai densă ne-nconjoară
ori când făpturi de ceară iubesc a doua oară
oare nu-i chin destul și nu-i destulă mare
la țarmul prins de ape când cuibul vrea să zboare?

aripile tresar în ora infinită
aud cum cântă harfe în pieptul meu o clipă

atunci, ca după o zare în care ard luceferi
se-ntorc îngerii zilei, curați și încă teferi

iubita mea învie ca o durere arsă –
cenușă din lumina cu aripa întoarsă
(îi mulțumesc durerii pentru un zâmbet stins
și zac ca o statuie, cu trupul alb și nins)

Floarea de cireș

floarea de cireș în sâmburi
își așteaptă timpul de mireasă
calme ronduri au în pași străjerii
ochiul truda lacrimii o lasă

o mulțime înțeală-i stropul
de visare prin păduri stelare
în sculpturi de gânduri e trecutul
(ne așteaptă poate-o întrebare)

roșia albină se deșteaptă
zicem când se-ntind aripe
în biserica cu sfinți pe ochiul
ca fereastra-n pragul unei clipe

Pe-o năframă de câmpie

satul este ca o vrajă
aruncată din olymp
zeii-s plini de mahnireala
unui muguraș de timp

(nu mai au nici o durere
să-i apese ori să treacă
gustă fericiri ciudate
duși cu targa să bea apă)

nu mai au nici o dorință
de-a ne trece prin blesteme
(le-a luat naiba pe toate
ca să lase-n loc poeme)

scripca tot nu se aude
când se strâmbă a durere:
„voi ajunge om cu stare
mâncând mici și bând doar bere” –

zice năcăjit scripcarul
lălăind a lălăială
pe un drum ce parcă este
reparat de mântuială

iar pe-o roată de vecie
până-n depărtări solare

ni se rupe la toți filmul
(cum zice și nană floare)

că se-nghesuie amar
o armată de ninsori
să renască din beția
repetabilelor flori

apoi, ca-ntr-un zbor de aripi
revărsându-se spre cer
ardem clipe de sfială
(ce-n aceleași ape pier)

călărim un cal de vreme
ca-ntr-o joacă de copii
lângă cosânzeana tandru
ruinată de vecii

viețuim precum scripcarul
pe-o frântură de-ndoială
cântecul e rupt din marea
auroră boreală

dorul, ca un strop din roua
aruncată pe pământ
se dezlănțuie în satul
unui muguraș de timp

„doar când mersul mă obligă
voi pleca spre rostul meu
pe drumul fără de-ntoarceri
(ce duce la Dumnezeu)” –

zice și poetul, tandru
viețuind a viețuială
însoțit de muza care
îl iubește din greșeală

și se-ntinde-o horă mare
tocmai dincolo de noi
până-n satele din valea
unui car cu patru boi

se aude-un cor de îngeri
plin de cântecele vii
(iar țâșnește spre înalturi
zborul unei ciocârlii)

și cu veacurile pline
răsărind din veșnicie
curge tainic apa lumii
pe-o năframă de câmpie

Vatră

pământul acesta-i izvorul primelor dragi amintiri
(păsări trăiesc pentru soare cu-aripile prinse-n zidiri)
lumina aceasta-i fântână, fântâna luminilor noastre
brațul ridică tăria de inimi (spre zărilor vii și albastre)

aspru stejarii visează cu frunze-mpletite prin stele:
coloane de oameni ca stânca-s istoria patriei mele
(prin vremuri desprindem cu ochii, cu ochii aceștia de pară
frumoasele chipuri de aur și dragostea noastră de țară)

Psalm

la ora cu aceleași cărți tixită
lovindu-ne de cărți ca de-o risipă

se-adună clipe pline de mister

și ninge cu petale de lumină
peste lumina care va să vină

un psalm aș vrea acum să-ți dăruiesc!

e ceasul de rodire pură
și bat la poartă clopote de zgură

iubita mea ce arzi a înserare
pe drumul nesfârșirilor impare

Se destăinuie iarna

cade alba zăpadă peste bradul bătrân
din înalturi cad stele a lumini aburind

(iar revine Crăciunul presărând peste zări
o lumină tăcută și-un potop de cântări)

fulgii se-mbină lăcrimând pe obraji
albul lor cade peste oameni și brazi

se aprinde făclia unui tainic olymp
în văzduhul din slava unui fulg de cuvânt

cum se-mbină uimirea și fiorul păgân
lângă raza de soare dintr-o cană cu vin

ca izvorul de vremi prins în harnica clipă
când din naștere, tainic, sărbători se-nfiripă

se destăinuie iarna lângă bradul bătrân
(din înalturi cad stele a lumini aburind)

Cântec de harfă

prin râuri însetate de lumină
curg sevele atâtor năuciri
metaforă în veșnicia clipei
rămâne miezul vechilor iubiri

tu mă privești ciudată ca cenușa
din care lacrimile cântecului cresc
în perna grea de răsuflarea noastră
poemele acum se rostesc

tresare în cetatea fără umbre
un fulger alb, muiat între izvoare
(acolo începutul și sfârșitul
sunt semnele eterne de-ntrebare)

și ca o flacăra ce arde peste somn
sunt ochii tăi împovărați de vise
cuvintele strălucitoare trec
prin porțile care le-au fost deschise

pornim înspre cetățile zidirii! –
spun zeii mincinoși și trădători
în timp ce noi, nerăbdători și pustnici
voim să crească-n suflete viori

poate un înger palid va striga
cu pieptul plin de cuiburi adormite

se vor trezi cocoșii în amiezi
neliniștiți și încă plini de vise

și nu va fi posibil nici un strop
din ploaia nesfârșirii să ne-ajungă
sub ierbi de-nfiorare vom stârni
o trecere eternă și profundă

apoi din miezul unui alt tărâm
vom repeta istoria nătângă
și vom simți iubirile prin somn
cum vor în ochiul minții să se-aprindă

izvoarele învinse de neliniști
revarsă ape către alte maluri
uitată-n răstigniri să nu mai știi
cum se vor sparge-n urma noastră valuri

(prin leagănul speranțelor se cern
albastre lumi cu cearcăne de rouă
de parcă ca-n iubirile de rând
ard clipele-mpărțite pe din două)

(pe-ntinderi sfâșiate de nisipuri
ca-ntr-o sahară tristă și fierbinte
mă arde noaptea cu ninsori ciudate
și-indiferentă, ziua-ncet mă minte)

zeii buni ai zilelor se duc
așa cum trece roada prin câmpie
au mai rămas acasă-n vechiul nuc
doar frunzele îngălbenite de vecie

miroase iar a toamnă și-a delir
a viață altoită lângă vie
încât de-atâtea seve-n cimitir
pe morți îi bate gândul să învie

să treacă dar convoaie de tăceri
și să rămână ziua ne-ntinată
în trupul tău să ardă lumânări
cu flacăra în mine revărsată

vămile memoriei au nins
focul adus din lumile stelare
(să treacă cum au mai trecut, cândva
rostiri sfios purtate-n buzunare)

tu iar vei da rapoarte despre tot
iubito cu rapoarte corosive
(de-atâtea vechi neliniști în coșciug
vor putrezi reacții subversive)

furați-mi inima ca din adâncuri clare
sub care zace farmecul de-a fi
și-n care nesfârșirile sărută
psaltirea de-a trăi și de-a iubi

speranțele vor arde năucite
va ține cheful clipei până-n zori
acolo unde pașii plini de viață
aleg dintre culori alte culori

că retrăim în locuințe vechi
aceleași mucegaiuri de otravă

încât îți vine, iată, să-ți dorești
ca toamna să te scalde în otavă

iar tu, mai proaspăt, să-i deschizi un birt
în raiul nepăsării ce ne curge
sătul de-a condamna cetăți
să stai, să vezi cum viața mai decurge

trecând peste sălbatice reacții
(în ceruri urcă ploi de vreme stinsă:
doar ruguri de tăcere se-mpreună
în lacrima peste obraji prelinsă)

și cum din încleștarea primei zile
sorb în terestre regăsiri pelin
vin limpezi depărtările solare
să-mi lase-n inimă doar stropii de rubin

izvoarele se-mpuținează, poate
doar psalmii sunt esențe vii
prin care și rostirea și cuvântul
au devenit un fel de veșnicii

(diavoli mărunți, nebuni și retardați
trec ostășește prin noroiul firii
li s-au uscat de-atâtea rele-n sânge
izvoarele și cântecul iubirii)

(desigur, pe planetă sunteți mulți
diavoli mărunți și vi se vede coada
degeaba o ascundeți, degeaba-o pieptănați:
vă dau de gol prostia și grămada)

o flacără se va-ncărca de somn
(în zori să fim cenușa-amărăciunii)
valuri ciudate vor lovi corăbii
(spre cer vor curge umbrele luminii)

cum boarea nesfârșirii se prelinge
pe-aripea vie-a sufletului meu
la ora-n care pasărea m-atinge
cu-aripea ei muiată-n Dumnezeu)

eu nu mă voi opri și va fi seară –
culoare pentru-o noapte fără mit
când vor ajunge harfele să ceară
ca păsările, zborul infinit ...

Cântec de toamnă

prozaic vă dau teribila veste
călător cum mă aflu printre cele ce sunt
mă arde o frunză-n căderea ei oarbă:
simt cum pământul redevine pământ

un melos mai vechi atunci parcă urcă
prin roua din ierbi ce-n cântec rămâne
bătrânii uscați (cu mersul incert)
sărută ceasloave de galbenă lume

livrescă durere, a cărților sfinte
pierdută ca fumul sub aripi de cânt
rastelul din rime – armă ciudată
ne apropie altfel de cele ce sunt

zările par o revoltă de îngeri
muzele cântă-n lumini fumurii
savanții cu minți ruginite de spaime
se tem să înșire, din nou, teorii

cum stau să-mi aduc în simțire văpaia
luminoaselor noastre stări de demult
te-am atins cu fărâma de suflet în care
treceri de vreme își făcuseră cuib

doar un capăt de vers îngâneau cântăreții
nebunia din clipă s-o putem birui

roditoarele ploi din înalturi albastre
picurau peste lume neîncepute vecii

țigara ardea între buzele strânse
(în derâdere parcă o zeiță trecea)
peste marea de zbulcium a zidurilor noastre
nepăsarea-ncepuse să devină mai grea

aș fi vrut să pornim iar pe vechile drumuri
prin decorul de fluturi și de îngerii lăsat
în cuprinderea vie ca biserica lumii
se zbătea și lumina, ca intrată-n păcat

ca o zână pluteai prin mirifice spații
(ca un leagăn de vise pe o mare de flori)
tresăreai ca un dor al poemelor mele
(ca o rază de soare regăsită în zori)

și-am rămas campionii iubirilor repezi
nepătați de cuvinte (ca-ntr-o carte de geniu
s-au aprins lumânări de argint pentru noi
ca să ardă, mocnit, lângă noul mileniu)

despărțite de zei și de antica vreme
fără griji ciripind într-un galben cais
prin aerul crud din aripi vor bate
pasări născute-n fărâma de vis

vecina să urce mai greu panta clipei
cu încă o toamnă rodind pe sub stele
(simt uneori arhaica muză
cum strigă prin frica luminilor mele)

mă ajunge atunci ecoul veciei –
pustie mărunță-n universul ateu
îmi pare că totu-i o farsă cuminte
sub care se-ntâmplă și cântecul meu

ca un pustnic trăiesc printre arbori și vise
(îți trimit vechi răvașe doar cu tainele firii)
zâmbetul meu înflorind ca o rană
trece prin carnea în care-au trăit trandafirii

neîmpăcat recitesc poemele roșii
cu marx și cu engels, cu lenin, apoi
răvășit de-o tristețe mărunță scriu iarăși
lozinci împotriva unui veac de noroi

ruga, pulsând, să se facă speranță
s-alunge pustia copacilor goi
din `nalturi să cadă diminețile pline
de soarele galben (ce-a răzbit printre ploii)

(se întorc alte aripi în inima mea
zăpezile lumii înfloresc fără vină
rămâne un dor să tresară-n olympul
presărat peste clipa ce de trecere-i plină)

sfârșitul de timp ne ajunge și iată
în sânge un frig de speranță se strânge
pasărea minții împușcată de gânduri
la flacăra vieții bate-n poartă și plânge

pare-un tărâm al rănilor clipa
(moartea, stăpână și slugă, cânta

cu zdrențele zărilor îngropate în frică)
pustia umană, în sfârșit, triumfa?

vin amintiri din viața trecută
să umple văzduhul cu aripi măiestre
(lumina pulsează sub vechile ploi)
(rodul, mai pur, din el însuși renaște)

să vină fecioare cu mersul îngust
să-și lepede frunza de post și să uite
daimoni de clipă, ruguri de vis
(lepădarea de sine când vor să o cânte)

cresc mari depărtări, năuciri și toteme
zornăie timpul în buzunarul meu iar
sevele ninse declamă poeme
(aeru-i straniu, cenușiu și amar)

ziua sfârșește în brațele noastre –
curgeri atinse de zborul incert –
prin râul întors ca un șarpe în sânge
picură soarele-n păcură fierț

ora se sparge în cioburi mărunte
pleoapele grele tresar fără vină
aleargă prin stele de ceară fiorul
aruncat ca o ciutură goală-n fântână

nesfârșire vom bea cu pahare de aur
(merii și prunii vor rodi cu putere)
zeități obosite îngâna-vor prohodul
ascuns în coșciugele încărcate cu miere

prima zidire își clatină mersul
(cântecu-i iar ca o cruce de lemn)
oglinzi redeschise și goluri de suflet
vor să m-arate de trecere demn

oaze de cer se așează pe-altarul
poemului alb, curat și nestins
cuprindere vie-n izvorul ce cântă
clipa cu pieptul de trecere nins

lumi risipite (cu fluturi și îngeri)
din părul tău curg către inima mea
atât de aproape și atât de departe
e punctul atins de galbena stea

zările par ocrotite de îngeri
(soldații speranței fac instrucție iar)
lumi risipite surâd fără vină
fericite să nască rădăcini de amar

pomii rodesc; diminețile grele
curg galben și tern de pe crengile lor
ruginiile frunze sărută pământul
(spre ... culmile gloriei risipindu-se-n zbor?)

ciutura-i spartă, gura e spartă
ziua-i atinsă de o sete amară
suntem ca o casă goală în care
nemurirea începe un pic să ne doară

(aristotel mi-a fumat țigările toate
s-a-mbătat nenea platon și vorbește prostii

lasă-mă muzo deocamdată în pace
altfel ... încep să recit poezii)

la ora aceasta-s nebuni cântăreții
materia-i flacăra născătoare de frig
nu vă mirați dacă-n zarea deschisă
sunt muguri de soare și liniști mai sunt

sămânța visează, tresare pământul
zvâcnește lumina ascunsă-n cuvânt
cântarea cântărilor pătrundă în casa
în care-au rămas doar urme de cânt

rimele cad ca o ploaie pe umeri
(statuile dorm cu somnul pe frunți:
Dumnezeu îmi șoptește o veche baladă
cu femei și cu vinuri și cu oameni cărunți)

prin vechile temple vor trece năluci
nepăsarea lor tristă acum nu mai doare
(în vasele sparte orhideele sunt
ca un fel de eternă și grea cugetare)

iarba veciei, oglinzile albe
vântul ce-mprăștie ciobul de vis
toate s-au strâns în cetatea de gânduri
în care, cândva, și eu m-am închis

pornesc către zi cu ferestre deschise
o clipă mai tandră să visez pentru noi
(sub bolțile pline de albul speranței
găsesc tălmăcirea viitoarelor ploi)

va fi ca-ntr-un fel de trecere totul
nu vom mai fi printre clipe hoinari
din pâinea uscată vor crește semințe
și-n olympuri, cu zeii, vor cânta lăutari

(toamna e o doamnă cu ochi melancolici
ce trece corect printre zile pustii:
n-ai vrea să-ți aducă o frunză uscată
iar tu să-i reciți, în schimb, poezii?)

altarele stau răsucite-n grădina
din care veacuri pe suflet încet se preling
țin minte floarea și lumina și piatra
străpunse de valul spumegând în adânc

cuibul de aripi și omul și lyra
și viața și moartea-n frântura din noi
toate acestea spre `nalturi zburară
să-mpiedice rostul bătrânelor ploi

întinde iar brațul; în gustul sălcii
învață să taci când privirile cântă
prin lume se face, deodată, târziu
(cuțite de foc în hăuri se-mplântă)

din cercul deschis curg râuri de flori
(trece cântarea cu fastul rostirii)
mânjii sălbatici aleargă spre zări
să-nlănțuie clipa cu tainele firii

tresare în spațiul incert o nălucă
ochii spre alb se deschid mai întâi

cuvintele tale sunt iarăși pe ducă
nestatornico cu gust de păcat amăru

nu-i încă ora răstignită-n fântâna
privirilor noastre ferite de gol
noaptea nu-i încă plină de farmec
să putem reîncepe fericiri de nămol

nu-s încă viețile măcinate de gol
inima nu este ofranda supremă
pe străzile vechi ale zilelor încă
se nasc dimineți ce cântă și mor

rodul e-n noi, ascuns, ca splendoarea
ce curge sălbatic din ciobul de vis
ia-ți amintirile și pleacă, nebuno!
(vorbele tale n-au nimica de zis?)

cum stau să-mi aduc în simțire văpaia
luminoaselor noastre stări de demult
te-am atins cu fărâma de suflet în care
treceri de vreme își făcuseră cuib

cimitir al zidirii, ca un dangăt de clopot
(nimicul nu poate să fie nimic)
absurdul din cărțile citite în grabă
se-ntoarce să tacă în colțuri, chitic

atâta lumină să-mi fie lumina?
noptile-s lungi și pribege, de mit
eva dansează pe o cruce spălată
cu părul ei parcă în noi despletit

miezul culorii ne mângâie ochii
buzele-s parcă iar rupte din rai
mărul udat cu blesteme se rupe
(trece prin ierbi începutul de mai)

vechile stări, mai puternic aprinse –
torțe crescând printre rânduri de ploi –
presară pe frunțile noastre speranțe
de cruci răstignite într-o zi de apoi

copacii-s albaștri împlinind o tăcere
și-n curgeri rămâne o ultimă stea:
doar roata privirii se întoarce nebună
printre slovele parcă transformate în nea

Cântec de floare

călător precum umbra spre-un tărâm neștiut

mă opresc răbdător la un capăt de taină
să beau mierea din fructul cu gust galben, de lut

doar zidiri ideale de-mpliniri epocale
se întorc în olymp (devastate de timp)

să ne-arate nebunii tainic fructele lumii ... –
zic și eu (trecător prin acordul minor)

doar pe strada îngustă tresărind pe sub fustă
chefuiește-a a lumină de sămânță nebună

calul meu fremătând, păscând iarba arzând

însetat de nuntire să reiau în neștire
clipa plină de soare (dintr-o galbenă floare)

Rastelul rimelor

convoaie de muze să vină acum
prin toamna cu gust de cenușă și scrum

prin bogatele zări arămii și fertile
ancorate-n vârtejul răsturnat peste zile

mai romantică vino (ca un timp revolut)
reîncarnări să-mi compui (doar din ceară și lut)

păunii să țipe sub cerul deschis
(să urcăm în vecie ca pe-o scamă de vis)

câmpul cu lanul de maci înfloriți
s-asculte cum strigă în vechile cruci

albele stări ori gândul că poate
nesfârșirea în propria-i stare se zbate

clipa să vrea să fie zidită
în trecerea simplă (și-un pic ostenită)

focul aprins în ruga de seară
dobândește, probabil, o nouă povară

mi-e frică de vorbele aruncate în vânt! –
șoptește iar frunza căzând pe pământ

lumina se frânge în ochiul tău stâng
izvoarele-n rod de lacrimă curg

surâsul ne umple de o liniște nouă
(dimineața, din ierburi, strângem parcuri de rouă)

și cum ne privim ... minunea se naște
în ochii-ți cuminți, ca zărilor-albastre

Când

și spălat ca-ntr-un fel de soare postum
tânguindu-mi nedrumul de pe ultimul drum

ascult prevestirile mii dinspre țara tristeților vii

(ascult prevestirile dalbe) (dinspre țara tristeților albe)

*

corăbii de soare peste valuri de fum
întorc din uitare o fărâmbă de drum

poartă stele albastre (doar din cer adunate)
lângă stropul de rouă transformat în cetate

*

poate vrei să m-ajuti, biată antică molie
când îmi sorbi, cu nesaț, clipa plină de glorie
și-mi așterni amorțeala unei zile de vară
pe altarul de vise (din tăcerea impară)

*

(îți dau unicul drum pe tristețea de-acum

când

din iubiri născocit ... mă declar fericit)

El

cum trece (ca un rod al umbrei)
fără poveri ori prea împovărat
de parcă spiritul pe străzi ar curge
la ora-n care clopotele bat

El nu ne ceartă, nu ne cere inimi
și nu aruncă fulgere și foc
e doat rănit de-nfiorare printre
uitările ce-n noi își caută loc

nu are steaguri, n-are cum plăti
participarea la zidirea lumii
e uneori lipit (ca umbra mea)
de lutu-n care s-au topit străbunii

culorile-n neliniște coboară
(sfârșind ca niște temple vechi
ce printr-o sală mare și rotundă
se învâtesc, mereu, perechi-perechi)

uniți să fim la ceasul rugăciunii
sub ploaia care, iată, ne-a ajuns
(vom curge precum râurile limpezi
născute din izvoarele ce-au plâns)

El poartă vraja dulce-a nemuririi
prin flacăra din lumânarea sfântă
când reaprinde focurile sacre
în aripa ce spre înalt se-avântă ...

Postfață

cu roata zilei (ca prin vămi stelare)
arbori vechi, de vise, să purtăm
până-n pădurile de cântec, milenare

pe mările lumii corăbii vor trece
(o trudă senină le-acoperă zarea
copaci fără vină la țarmuri revin)

prinsă-n rugi altruiste cu neliniștea ei
rădăcina de suflet ar mai vrea să absoarbă
seva tainelor strânse în crenguța de tei

înfruntăm risipirea spre un alt început
(așa cum dintre spații, sfioasă, ne-ar ajunge
o nouă oră sacră, de plâns și de iubit)

Cuprins:

Lucian Scurtu: „SE APRINDE FĂCLIA UNUI TAINIC OLYMP”	xxx
--	-----

PORTRETE ȘI NĂUCIRI.....	xx
---------------------------------	-----------

Povestea mărului roșu.....	xxx
Aruncă	xxx
Holograme de aer.....	xxx
Frânturi.....	xxx
Portretul cu libelule.....	xxx
Serenada.....	xxx
Banchetul imaginar	xxx
Vânturi comunitare	xxx
Cercul	xxx
În lumina ei aurie	xxx
Cântecul pentru a doua zi.....	xxx
Smerenie	xxx
Casa	xxx
Orașul cu porumbei	xxx
În fața oglinzilor	xxx
Moașa cu buze subțiri.....	xxx
Cântec de nimfă	xxx
Poate	xxx
De pe-un colț de cuvânt	xxx
Proces-verbal	xxx
Grădina edenului	xxx
Poemul de dragoste	xxx
Ploaia de aur.....	xxx

Cântec popular.....	xxx
Revolta de catifea	xxx
Fumul cădelniței	xxx
Pe dealul nu prea înalt.....	xxx
Filozoful de Trestie.....	xxx
Phoenix	xxx

RASTELUL RIMELOR	xxx
Pe umerii cuvintelor de ceară.....	xxx
F	xxx
Lecturi.....	xxx
Trăiască trecătorii	xxx
Slove de primăvară	xxx
Cu noianul de semne.....	xxx
Secolul XX	xxx
În blocul R.....	xxx
Prin zilele	xxx
Mai ții minte?.....	xxx
Erotism	xxx
Floarea de cireș	xxx
Pe-o năframă de câmpie	xxx
Vatră	xxx
Psalm	xxx
Se dezlănțuie iarna.....	xxx
Cântec de harpă	xxx
Cântec de toamnă	xxx
Cântec de floare	xxx
Rastelul rimelor	xxx
Când	xxx
El	xxx
Postfață	xxx